

МАКЕДОНИЯ

Листъ за Политикъ и Книжевноста.

Подписка-та на спомоществованіята става въ Цариградъ при Редактора — издателя на МАКЕДОНИЯ П. Р. Славейкова, при Одунъ-Канлъ № 68. А по възг при отреденитъ настоятели, които и отговарятъ за вѣстникъ-тъ. — Статии и писма за обществени работи вѣстникъ-тъ ся безъ платж, а за частни извѣстия плаща ся по единъ гр за редъ.

На настоятелитъ ся устѣва по петъ на сто отъ цѣнитъ на спомоществованіята като събрѣтъ отъ три спомоществованія на горъ

МАКЕДОНИЯ не излиза дважъ въ нѣдѣля, въ Сръбъ и въ Сжбб — Цѣна предплатена за годинъ та листа седмъ бѣлы меджидиѣта, единъ-тъ само, кой да е, четирѣ меджидиѣ. А за шестъ мѣсеца, — та листа 4 бѣлы меджидиѣ, а е-тъ 2 1/2, както въ Цариградъ тукъ и на всякъдѣ повѣнъ. — Единъ листъ 60 пари.

Писма не освободены отъ пощенскъ пла- и изречеаня за вѣстникъ не съдружены предплатитъ не ся приѣмѣтъ.

Единъ добръ примѣръ.

Войната между Прусій и Францъ ажда прѣдъ очитъ ни единъ много по-толенъ примѣръ за насъ Българитъ, то-примѣръ има особенъ важность, и е-що си позволяваме да го научимъ нашъ народъ и да призовемъ внима-но на всякого върху него.

Шомъ ся появи войната и ся издаде ювѣдъ за събиранието на редовнитъ редовнитъ войскъ, и ето отъ всякъ войнитъ ся затекохъ въ своитъ

Това присърце показанъ по-до-прускитъ войницъ и прускитъ гра-ниѣ. Отъ Англіѣ, отъ Францъ отъ да-ишъ Истокъ, дѣто ги бѣ завело жела-но за по голѣми печелбы, Прусцитъ

прѣзъ на първото показаніе на о-твото да паднѣ де ся наредѣтъ меж-войскитъ, готови да умрѣтъ за оте-твото си. Ни търговіята ни жаждата богатства или за наукъ нищо не въ-раше тѣзи ревностни патриоты отъ ис-неніето на тѣхнитъ дѣлѣ. Всичкитъ

тѣзи интереси замѣнахъ прѣдъ вели-о дѣло на народнитъ службъ.

Но думата ни не е за това. Вели-тъ примѣръ не е въ туй само по е-вѣ дующето. Тѣзи много учены мѣжѣ кон-оставатъ професорскитъ и други слу-зарадъ военнитъ службъ; тѣзи ми-нѣсты търговцы, които напушатъ кап-тъ си; тѣзи отъ всякакъв класъ

тѣзи които напушатъ всичко а че-то-авѣтъ за пушкатъ: — всички тѣзи

тѣзи-авѣтъ волю въ военнитъ ре-а, по какъ? не като голѣмцы, не ка-поведители, а като прости саидаты.

доброволно ся подчиняватъ подъ за-итъ на другитъ. Тука е примѣрътъ,

е чудното!

За такъви хора ний не можемъ да не-тъ че сж достойни за по-высокъ

и това не щѣше да бѣде нѣкакъвъ по-тъ. Качвото и да бѣде достоинство

на човѣка въ другитъ службъ, това-инство не може да му служи и на-то поле, не може да го възвеси из-тъ на высокъ чинъ въ воинството

и богатитъ могатъ да бѣдѣтъ до-тъ додѣто сж на своето мѣсто; но-то поле не е доста едно голо

или една търговска практика и-ность, тамъ сж потребны и други

които търговецитъ или ученытъ-же да ги има. Въ Прусій всички

знааи това и всякой съ благодар-на подчинява на онѣзи, които знаѣтъ

обръ работѣтъ. Всякой на своето

—това е правилото на разумнитъ-цы, това е голѣмото начало, което

вечерпана отъ голѣмото членіе. Честъ

на германцитъ, които сж спосо-за такъви самоотвърженіе и които

авѣтъ правилата на наукѣтъ и на о-тъ въ поведѣніето си! Всякой може

же, че силата и тържество-то сж-ны за такъви цароды.

Сега да дойдемъ на насъ си.

Ако бы ний да еравнимъ нашето по-иѣ, въ работи такъви които сж намъ

и позволены, съ поведѣніето ко-е-жжѣмы у германцитъ и даже у фран-тъ, какво ся надѣемъ да сръшнемъ?

ний азъ можъ да кажъ че ще сръ-тъ пѣлижъ противоположность. У тѣхъ

о клонъ къмъ общото добро, всякой-о доброволно такъви мѣсто, каквото

иничина споредъ работѣтъ: у насъ-о клонъ къмъ собствено добро,

и залава самоволно такъвъ мѣсто,о му ся иска, а не каквото рабо-злѣсква. У тѣхъ всякой забравя се-Запалъ общото: у насъ всякой за-

бравя общото зарадъ личното. У тѣхъ всякой оставя работѣтъ на по-достойни;

у насъ всякой смѣта себе си за най-до-стоинъ и запрѣчва пѣтъ на другитъ. У

тѣхъ лицето е нищо прѣдъ народитъ ни-тересы и за това всякой работи щото мо-же, безъ най-малкъ пригизанія на пър-

венство, у насъ личнитъ интересы сж по-напрѣдъ и всякой туря себе си прѣдъ ра-ботитъ, намѣсто да стои и да ся крые

задъ тѣхъ. У тѣхъ дѣлата показватъ до-стоинството, у насъ самы ний самы си при-

качанъ достоинство въ всякъ работѣ, да-же и когато не смѣтъ ничуваи. У тѣхъ

ученытъ сж самъ исповѣда своето незна-ніе въ другитъ работи; у насъ невѣже-

жеството само ся признава способно за-всичко. У насъ който е знаиъ да спече-ли пари, той вече знае всичкото, та и а-

ко съ знаиѣ не ги е спечелилъ той пакъ ся брои съ паритъ си или споредъ чи-

нитъ си всевъдушъ и всемогущъ. Отъ дру-гъ странъ и който е ималъ честъ да нау-

чи колко годъ да чете и да пише, и той у насъ дигналъ главъ и ся смятъ за у-

ченъ и достоинъ надъ достойнитъ, до-стоинъ за всячко на свѣтътъ! Съ единъ

речь, у насъ всякой смѣта себе си до-стоинъ за всячко, на всячко ся наема и

и не чака да му покажѣтъ мѣстото по-самъ ся настаива. Ако бы да поиска

днесъ нуждата отъ насъ министры, твърдъ е вѣроятно че всички ще окочатъ да ис-

кавъ да станѣтъ министры и ако ги оста-вятъ ще ся патрунатъ всички врѣзъ най-

първитъ постъ щото за другитъ разре-ды на службѣтъ не ще оставѣтъ хора,

защото не ся надѣтъ да ся намѣри нѣ-кой да каже азъ ще вѣзѣмъ въ по-дол-

нитъ редове.

Какво може да ся чака отъ такъви на-строеніе и отъ такъвъ мысли, сполу-

китъ и успѣхътъ на народнитъ ни работи го показватъ най-добрь.

Като сжмъ толкозъ любопытни за по-вини отъ бойното поле, не трѣба ли да

по-любопытствуваме и за тѣзи спасителни уроци, които ни даватъ свѣтътъ приѣ-

ры на тѣзи що ся бѣдѣтъ, за да ся о-бразумимъ и ний и да трѣспемъ отъ се-

бе си туй любоначалство което ны съ-спива?

Нашитъ Общини.

Почти въ всякой листъ на нашитъ на-родны органы, ний сръщамъ оплакванія

врѣхъ жалното положеніе на тѣзи или о-пѣзи общинѣ. Туй ны кара да вървѣмы

че на всѣду цѣлѣта на общинитъ или е-злѣ разбрана или отъобщинаритъ нарочно

като монополъ употребявана.

Чудно нѣщо ли е?

Ако си положимъ малко трудъ, за да

узнаемъ отъ какъви членове сж съставе-ны нашитъ общини, тогѣтъ оплакваніята

ся явяватъ като нѣщо естествено.

Нека идемъ отъ градъ на градъ, не-ка распитаемъ за членовѣтъ на койъ да е

общинъ и ний ще видимъ че членовѣтъ сж лица съ рѣждивы идеи, чорбаджитъ

фенерскитъ квѣтъ, т. е. човѣцѣ такъвъ,

които жертвуватъ народнитъ напрѣдѣкъ за собственитъ си интересы. — Ще ви-

димъ още че на всички тѣзи лица прѣд-сѣдателствува нѣкое духовно лице, еко-

номъ нѣкой-си или друго нѣщо нарица-ло, като владѣщкы намѣстникъ на когото

нѣщо си, а то по набращененъ полу-ченъ, слѣдователно егонистъ и арогантъ.

— и тамъ е бѣлата, че гакъвѣ-то членъ ся мысли че е нѣщо по-горне отъ всякой

другъ Българинъ — че е непостижимъ — че е нѣщо като Божественно и непри-

косновенно. — такъвѣ-то членъ очаква да ся клѣпѣтъ на неговото высочайше

диктаторство малко и голѣмо, защото въ противенъ случай грѣмовѣтъ и мол-

ніята на неговъ божественность ще бѣ-дѣтъ управѣны врѣзъ народѣтъ за да съ-

спипѣтъ и най-малкитъ му напрѣдѣкъ; а между това тѣмнитъ ангѣлы на туй Бо-

го-чудовище въ подобіе човѣческо въс-пѣватъ тогѣтъ хулы противъ горкитъ

народъ, който, тѣмнитъ я угнетенъ отъ минимитъ народны прѣдводители, стои по-

разенъ и парализиранъ, безъ да знае, или безъ да сѣбе да си помогне.

Его какъви сж нашитъ общини, а пакъ чувствителнитъ Българинъ като гледа и

като мысли че туй зло нещо може ско-ро и безъ голѣмы усилія да ся отвиѣ отъ

него, прилави го малко по-малко едно у-иміе и патриотическитъ чувства ставатъ

за него, виѣсто душевна радость, единъ тежкъ товаръ, подъ игото на който той

пѣшка и ходи като сѣнка по развалины-тъ на Българскитъ напрѣдѣкъ — разва-

лины причинени отъ невѣжество т. е. отъ страшижѣтъ тѣзи пасминъ чорбаджинъ

и чорбаджискы присламченцы отъ по-ла-дѣто още по-несносно съсловіе.

Нашитъ общини по този начинъ, виѣ-сто да напрѣдѣтъ назаднуватъ. — На-

шитъ приходи виѣсто да ся увеличаватъ намаляватъ и тѣи нашитъ дѣчица, които

отъ день на день повече и повече же-дѣбѣтъ за учѣне, които ся неблагого-дѣтъ вече само съсъ изучаваніето на про-

читаніе и писаніе, но искатъ да учѣтъ науки такъва, които да ги опознаѣтъ

съсъ Исусаи себе ивъ, съсъ Бога и слѣдо-вателно съсъ дължноститъ на човѣка

къмъ обществото и държавѣтъ — тѣзи на-ши дѣчица сж за оплакваніе.

Да ли членовѣтъ на нашитъ общини нѣматъ дѣчица, или да не сж глухи на

невинното и благородно желаніе на онѣ-зи, които ще ны наследѣтъ? — Чорба-

джин! станѣте човѣцѣ, или очаквайте про-клеваніе отъ сѣщитъ ваши наследници!

За всяко оправданіе нашитъ чорба-джинъ выкатъ: „нѣмамы пари“.

Туй е истина, не зашто нѣмамы пари.

Защото Българинѣтъ отъ опытность е

станѣлъ прѣдостороженъ и не дава па-ричкѣтъ си на злоупотребленіе — не да-

ва съ потъ спечелѣнитъ си паричкъ па такъви, които произволно ся избиратъ

испомежду си и ся налагатъ на просо-душнитъ народъ като прѣдводители, а

ся дѣйствително човѣцѣ, които, като езуиты, употребяватъ „паричкѣтъ на

На деспотизмѣтъ девизата е: невѣ-жество, осиромашаваніе, парализираніе и

други такъвъ черны чѣрты, които умър-твяватъ и тѣлото и душѣтъ, които ны

сравняватъ съсъ скотѣтъ, а по нѣкогда ни правѣтъ по-долни и отъ самытъ скотъ.

Отъ деспотизмѣтъ бѣгатъ искренности-та и любовта, а привличатъ си гнусна-

та притворность и користолоубіето.

Ето зашто назаднуваме!

Както рекохмы нашитъ общини сж съставени отъ човѣцѣ егонисты или де-

споты. — Тѣзи човѣцѣ не търсятъ лю-бовѣтъ на народѣтъ, по страхѣтъ му. Тѣ

не търсятъ искренности, по користоло-убивъ притворность — равѣтъ съ равѣтъ

ся търси и за туй нѣма довѣріе, за туй всичко въ насъ назаднува, и ще назад-

нува, до дѣто немилостиво тѣпче народѣ-тъ ни тази чорбаджійска пасмина.

Нѣма ли за тѣзи зарадъ чѣръ? Има!

Нека помислимъ че нашитъ народъ е съставенъ — освѣтъ чорбаджійскѣтъ

пасминѣ, отъ търговцы, оспѣи и селяни. — Всички тѣзи желѣтъ доброго и на-

прѣдѣтъ на народѣтъ си. — Защо про-чее не търсимъ испомежду си членове

които съ присърце и не съ каприциѣ да управляватъ общинскитъ дѣла? — Защо

отстраняваме, смиреннитъ и добродуш-нитъ еснафѣи и селѣтъ отъ общитъ ни

работы? Не е ли еснафѣиѣта и селѣтъ сжѣто тѣи българинѣ, който безъ задни

мысли ся интересува за Българскитъ напрѣдѣкъ? — Защо оставимъ на чор-

баджинѣ само да си присвояватъ пра-вото да свирѣстауваатъ надъ народѣтъ, а

не да го управляватъ? — Защо оставя-мы тѣзи пасминѣ да ся подиграва съ на-

родѣтъ и съ общинскитъ ни имоты, кои-то на всѣду ся злоупотребляватъ по па-

чалата на чорбаджійскитъ деспотизмъ?!

Виѣсто да си прѣдположимъ и да рѣ-шимъ туй питаніе, ний сжмъ стѣржили рѣ-

цѣ и ся провикваме чрѣзъ народнитъ ни органы, а туй е срамно, защото, ако мы-

слимъ че тѣзи безочлѣвы чорбаджинъ ще ся засрамятъ и поправѣтъ, излѣчѣны сж;

а ако ли пакъ само пивѣмъ и выкамы зашто недержѣемъ да речѣмъ на тѣзи

народосѣппинцы: „Махни ся дяволе“, то-газъ ний не сжмъ достойни за по-добро-

— Народъ, който ся страхува да си по-могне, заслужа нещастіето си. Е-ав.

Дописки на „Македонія.“

Още двѣ думы за наше село (виждъ М. 6. 72)

До скоро въ нашето село имаше една са-

мо твърдъ добра черква, и тя бѣше ни доста;

